

27) Jiskření

„Tak jsem, mámo, dostala trojku z češtiny,“ nasadila zkroušený výraz Hanka hned ve dveřích bytu, „ale mohla jsem mít dvojku!“

„Tak se prosím tě nejdřív zuj a pak mi to můžeš dopovědět.“

„Já jsem tam našla ještě jednu chybu, kterou paní učitelka přehlídla, a tak jsem jí to ukázala.“

„A co na to říkala?“

„Nic. Jenom mi tu dvojku, co jsem tam měla, přepsala na trojku.“

Rodina a škola. Dva základní kameny našeho života. Co kameny? Přímo křemeny! Střetnou-li se, létají jiskry...

„Už to víte? Příští rok budou mít zase jinou učitelku.“

„Neříkejte! Zase? To už bude čtvrtá nebo pátá? Nebo už šestá?“

„Proč jen ti naši musí chodit zrovna do téhle třídy?“

„Smůla, co? A všechny učitelky jsou takové mírné, mám obavu, že na to naše dětičky hřeší. Pořád je všechno v pořádku, bez problémů, bez připomínek. Nějak se mi to nezdá.“

„Máte pravdu, zrovna minulý týden se učitelka podepsala pod diktát, kde byly tři hrubky. Až ti naši přejdou na druhý stupeň, to to asi dopadne!“

A podvečerem se nese povzdech dvou matek, odcházejících ze třídní schůzky ve škole s rozpačitou nejistotou.

„A co ještě říkali na schůzce, mámo?“

„Vždyť už jsem vám všechno řekla... Jo, ještě říkali, že teď je vaše škola nekuřáckým pracovištěm. To by mě zajímalo, jak to všichni učitelé tak najednou dokážou vydržet.“

„Proč ne? Chodí teď kouřit do kabinetu.“

„Copak tys je viděl?“

„To ne. Ale měla bys cejtít ten čoud a smrad, když otevřou dveře.“

Ach jo – a další povzdech do sbírky.

Naše povzdechy se obměňují: na učitele, na vlastního potomka, na učivo, na jídlo ve školní jídelně, na vedoucího oddílu, však to všichni známe. Jsou chvíle, kdy má člověk proti škole tisíc a jednu výhradu a nemá ani tu nejmenší chuť chápat učitelku s nemocným malým dítětem či ředitelku, potýkající se rok co rok s nejrůznějšími zádrheli a nedostatky. Jsou chvíle, kdy proklínáme jedním dechem učebnice, násobilku, pravopis i rovnice, stejně jako i odbornější výrazy – např. osobní a soukromé vlastnictví, které dítě není schopno úsudkem rozlišit.

A pak druhý den potkám bývalou učitelku svého staršího syna Martina, mineme se, vyměníme si letný pozdrav a úsměv a spěcháme dál.

Měla bych se zastavit, měla bych jí oslovit a říct jí všechna nedopovězená slova, poděkovat jí za ty čtyři roky trpělivosti, lásky, přísnosti i vlídnosti, humoru, pochopení i důslednosti. Vždycky dělala mnohem víc, než bylo její povinností. V pravý čas dokázala rodičům signalizovat, kde má dítě momentálně slabiny. Měla odvahu pohovořit na společné hodině dětí a některých rodičů o zárodcích šikany ve třídě. S vrozenou autoritou a citlivostí trpělivě rozfoukávala každou jiskřičku vědomostí ve svých žácích, takže přechod na druhý stupeň jsme my rodiče skoro ani nepocítili.

Chtěla bych jí vyprávět o rozzářených Martinových očích, když nedávno přiběhl odpoledne domů a už ve dveřích hlásil: „Mámo, tak jsem postoupil do dalšího kola matematické olympiády.“

Chtěla bych jí vyprávět...

Ale ne. Je mladá a možná jí to jednou poví někdo jiný. Určitě odchová ještě mnoho žáčků s dychtivýma očima

a neposednou náturou. A pak, je i mnoho jiných podobných osobností, ke kterým děti vzhlížejí a dospělí je uznávají. Měli bychom si je hýčkat, důvěřovat jim a nezavalovat je papíry a výkazy. Vždyť škola je jedním z nejhezčích úseků lidského života, tak ho neztrpčujme ani sobě ani našim dětem.

Škola a rodina. Dva základní kameny života. Co kameny? Přímo křemeny! Střetnou-li se, létají jiskry, jiskry poznání...